Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1870.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sørgekvad over Amerika.

Af Eliza R. Snow.

(Fra „Deseret News.")

Columbia, mit Land! Mit Fødeland, min Ungdoms Stolthed! Min Kjærlighed for Dig vaagnede med Kjærligheden til Livet i min tidlige Barndom; jeg arvede den fra mine ædle Forfædre, der offrede Liv og Gods i Kampen for din Uafhængighed, og den voxede med min Væxt som en uadskillelig Deel af min Natur.

Du har staaet som en Lysets Baun for andre Nationer, som Frihedens Tempel, som de Fortryktes Beskytter, og tilskyndet af dit varme Hjerte aabnede Du dine Arme for de Hjemløse og Fordrevne fra fjerne Lande og trykkede dem glad til dit betryggende Bryst.

Du kaarede vise Mænd til Styrere — Mænd med Hjerte paa rette Sted, Mænd, som ikke tragtede efter Vinding, men som offrede sig for dit Vel og satte din Ære høiere end Livet.

Med saadanne Sønner grundede Du din Statsforfatning, der hvilede paa religiøs og borgerlig Frihed, og garanterede Alle lige Rettigheder, og for at værne om dens Ukrænkelighed for kommende Slægter, gav Du dine Børn en hellig og herlig Grundlov, dertil opmuntret ved den Allerhøiestes Inspiration.

Dit Skjold var siret med Fredens Symboler, og høit imod Himlen vaiede dit herlige Banner, ukrænket af Undertrykkelsens Haand, uplettet af Uskyldiges Blod.

Dengang var dine Retter, dine Raad, din Congres bekrandset med Hæder og Tillid.

Enighed og Lyksalighed herskede i dit Land, Herlighedens Krone smykkede din Pande, dit Navn stod høit i Ry paa fjernest Strand — stolte og mægtige Nationer skuede med Beundring din Flor og bøiede sig med Ærefrygt for din Charakteers ædle Høimod og dine Institutioners fortrinlige Frugter.

Saaledes var Du, saaledes staaer

indpræget i min Erindring, og dengang bankede mit unge Hjerte af lykkelig Stolthed ved Tanken om, at jeg var en Amerikas Datter.

Men ak, hvilken Forandring! Nu maa jeg med Kummer udbryde: Hvor er dog den Mægtige falden!

Hvor er din Washington, din Jefferson, din Adams fra fordums Tid? Hvor er nu den Agtelse og Loyalitet, med hvilken de hyldede din herlige Grundlov?

Da to af dine ædleste Sønner — de, hvem Gud havde opreist til at være Verdens Velgjørere — faldt for Morderhaand i Carthage Fængsel, svigtede Du ikke blot dit eget givne Ord til dem og foldede roligt Armene i bifaldende Taushed, men Du kastede din beskyttende Kaabe om Forøverne af denne skjændige Daad.

Stakkels Dig, mit Land! Vægelsind røber sig i al din Gjerning: med den ene Haand byder Du Negerne i Syden Frihed og Beskyttelse, og med den anden søger Du at berøve os, dine troeste Undersaatter, vore dyreste Rettigheder, vor helligste Frihed, efter at vi, fordrevne fra dit Aasyn, have aabnet Dig en Rigdoms Kilde i Ørkenen.

Intet Slør kan dække din Vanære: uskyldigt Blod pletter dit Skjold. Tilintetgjørelse staaer præget i dit Aasyn, Raaddenhed tærer din Marv, dine Knæer ryste af Mathed, dit Indre fortæres af Kræft. Ja, hvad mere er: Du har selv tilstaaet din Uformuenhed, thi da nogle af dine egne Børn, som vare blevne slagne og fordrevne, anraabte Dig om Hjælp — kun ydmygt paakaldte din moderlige Omhu — svarede Du koldt og følesløst: „Eders Sag er retfærdig, men jeg kan Intet gjøre for Eder."

Og nu, medens Brøde og Vellyst frodigt trives i dine Byer, bliver din lovgivende Forsamling besudlet med parlamentarisk Smuds, udspyet fra Helvedes Indvolde gjennem de usleste Niddinger, der nogensinde hyrede sig til hans sataniske Majestæts Tjeneste.

Medens dets væmmelige Stank forpester dine Haller og besudler dit fordum saa straalende Skjold, sluges dette djævelske Smuds med Graadighed af Pluraliteten af dem, Du har valgt til dine Repræsentanter, dem, der have svoret at hævde din Ære og værne om Frihed og Ret.

Forkynd det ikke i Europa, lad dem ikke høre derom i Asien, at Du ikke skal blive udleet af Verdens Monarker og blive til Spot for Despotismens Trælle.

Og dog være det sagt til din Trøst: Du er ikke fuldstændig sunken i Skjændsel. Du har endnu en Fitch og hans Kollegaer, der ligesom Daniel fordum modigt træder i Skranken for Sandhed og Ret og værner om Fred og Borgerdyd. Deres Navne være optegnede blandt de Retfærdige.

O mit Land, mit arme Land! Mit Hjerte bløder for Dig; jeg begræder dit Fald, din Nedværdigelse. Din Herlighed er bortdunstet; dit Ry udslettet; din Fred og Hæder forspildt, og dit elskede Flag, som engang bølgede i ukrænket Majestæt for Himlens Luftning, hænger nu skamfuldt og sørgmodig paa halv Stang, som Symbol paa din svundne Frihed, Du offrede paa de politiske Intrigers Alter.

Og hør mig nu — skriv det i Staal, hug det ind i dine Fjelde med uudslettelige Træk: en Gjengjeldelsens Dag venter Dig.

Tro ikke, Du kan maale Dig med Forsynet; din Arm er for kort i Kamp mod den Almægtige.

Conferencemøde i Kjøbenhavn

afholdtes ifølge tidligere Bestemmelse paa Nørrebros Sal Lørdagen den 15de og paa Enighedsværn Søndagen den 16de October og overværedes af en talrig Forsamling af Hellige fra Land og By. Af Zionsældster vare følgende tilstede: Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Ældste N. C. Edlefsen, Conferencepræsident P. F. Madsen, P. O. Thomassen fra „Stjernens" Contoir, Peter Madsen fra Aarhuus, Peter Brown fra Norge og J. Holmberg fra Skaane.

Conferencepræsident P. F. Madsen udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige i denne hans første Conference, og hvis vi vare komne her i den Hensigt at finde Føde for vor Aand og havde i Bøn anraabt Herren derom, før vi forlode vore Hjem, da kunde vi være overbeviste om, at vort Haab ikke skulde skuffes. Takkede sine Brødre, Missionærerne og Forstanderne, for deres Flid og Opoffrelser i Evangeliets Tjeneste og opmuntrede dem til fortsat Stræben. I Verden have vi ikke Andet end Møie og Besvær at vente; der var ingen Fred eller Hvile at faae; vort Arbeide vilde aldrig blive paaskjønnet af Menneskene i dette Liv, hvorfor vort Øie i Lighed med Disciplenes fordum er rettet mod Belønningen hiinsides Graven. Salig den, som samler sig uforgjængelige Skatte der. Og dog føle vi os ikke ulykkelige i vor Stilling, tværtimod, Bevidstheden om, at vi udføre vore hellige Pligter efter bedste Evne, samt Guds Aands Vidnesbyrd, der besjæler os, er rigelig Erstatning for vore Gjenvordigheder, og vi vilde ikke ombytte vor Stilling for alle Jordens Goder. Vi ere endnu kun Børn i Christi Kirke, og have derfor Meget at lære, vedrørende vor Udvikling; først naar vi have sluttet Pagt med Herren, opdage vi hvad Prøvelser og Fristelser ville sige, thi da søge alle onde Aander at drage os tilbage fra Sandheden, og jo større Kamp jo større Seir, jo større Seir jo større Løn.

Derefter aflagde Forstanderne Beretning om deres forskjellige Arbeidsmarker. Conferencen var inddeelt i ti Grene og Tilstanden blandt de Hellige var meget god. Søbskende ere altid redebonne til at efterkomme Kirkens Lærdomme og gjøre i de fleste Tilfælde Alt hvad der staaer i deres Magt for at fremme Herrens Gjerning. Mangfoldige Forsamlinger vare afholdte i de Helliges Huse og ikke saa faa hos vore Venner udenfor Kirken. Udsigterne vare paa sine Steder ret gode, paa andre Steder herskede en stor Slovhed hos Folk, som det var vanskeligt at vække dem op af; dog havde Brødrene det bedste Haab om god Fremgang i den kommende Vinter, da Folk paa den Aarstid ikke have saa mange timelige Interesser til at bortlede Tankerne fra vigtigere Ting. Alle Missionærerne udtalte deres Beredvillighed til fremdeles at arbeide for Sandhedens Udbredelse, og ønskede derfor de Helliges Tro og Forbøn, at de maatte styrkes i al god Gjerning og have Kraft til at imodstaae alle Fristelser til det, der var mishageligt for Herrens Øine.

Derefter fremstod Ældste Peter Madsen fra Aarhuus, der udtalte sin Glæde ved atter at være samlet med de Hellige i denne Conference. Han var udsendt fra Zion for at undervise endeel af sine Landsmænd om Nødvendigheden af at forsage alslags Synd og annamme Tidernes Fyldes Huusholdning. Hvad kan være af større Vigtighed for Menneskene at tænke paa, end deres udødelige Sjæl? Vi ere ikke satte her paa For-

den for blot at spise, drikke, more os og døe; vor Opgave her er af heel anden Beskaffenhed, og da vi formedelst Guds Naade og Veiledning have faaet en Smule Kundskab om hvad der venter os efter Døden, er det vor daglige Stræben at lære vore Medmennesker derom, og om mulig vække dem til Eftertanke. Det er hver Mand og Kvindes Pligt at leve saaledes, at de til enhver Tid kunne være rede til at gaae Døden imøde uden Gru for hvad der skal møde dem paa den anden Side; mere end nok er aabenbaret til Veiledning for os i dette Stykke, og om vi benytte vor Kundskab ret, have vi Intet at frygte, hverken i Liv eller Død. Hvormange ere vel døbte til deres Synders Forladelse? Kun de Sidste-Dages Hellige. Barnedaab er ingen Daab, og er ligefrem en Bespottelse i Guds Dine. Ja, de Geistlige troe vist neppe selv paa dens frelsende Kraft, eftersom de have tilladt Forældrene at døbe eller ikke døbe efter eget Indfald eller Behag. Var det virkelig en hellig Ordinance, indstiftet af Gud, hvo er den Mand, som drister sig til at ændre eller afskaffe samme? Det er Formastelse at ville tvætte Noget, som Christus selv erklærer for Reent, og som han ovenikjøbet har fremstillet som Exempel for os Voxne i Hellighed og Uskyld. Menneskene sige, de have Tro, men uden Gjerninger duer den ikke; Djævelen og alle hans Forbundsfæller have ogsaa Tro, men det hjælper dem kun lidt. Opmuntrede Sødskende til at efterleve deres Religion, saa at Verden idetmindste skulde blive nødt til at anerkjende os som et retskaffent og moralsk Folk, selv om man ikke kan fatte vore Principer. En hellig Vandel taler høiere end Ord. Var glad ved sin Tro paa Propheter og Apostler i vore Dage og paapegede hvilke Forbedringer denne Tro havde bevirket hos dem, der havde annammet den. Jøderne vilde ikke annamme Nazaræeren, men sloge ham og alle hans ihjel; de Christne ville ikke annamme hans Prophet og hans Folk i denne Tid, men have slaaet ham og mange af hans Tilhængere ihjel, og Lysten er uendelig stor til at ødelægge endnu flere, men Mormonismen har viist sig yderst seiglivet og vil forbause Verden med endnu større Livskraft end hidindtil. Man anerkjender os som det driftigste, ædrueligste, sædeligste og retsindigste Folk paa Jorden, men alligevel „skulle I døe!“ Hvor smukt dette klinger i de „Christnes“ Mund — dem, der sige sig at hylde Frelserens Lære: „elsk Eders Fjender.“ Enhver, der prædiker Herrens Ord, er ansvarlig for hvad han siger, og Ingen har Ret til at afvige et Haarsbred fra Sandheden, hvadenten den smager ham eller ei.

Ældste Peter Brown fra Norge gjorde Undskyldning for sit gebrokne Sprog, men haabede efter nogen Tids Ophold i disse Lande at erhverve sig større Færdighed deri. Bragte Hilsen fra de Hellige i Norge, hvilke have det godt og glæde sig i Evangeliet; de ere der, som allevegne, besjælede af Herrens Aand og ere begeistrede for Guds Værk. Opmuntrede til at vaage og bede, da store Begivenheder forestaae og Tiden, som Herren har fastsat til sin Gjernings Fuldendelse, er kortere end mange ane. Hentydede til hvorledes Herren lige for vore Dine opreiser og nedbryder Rigerne paa Jorden, og dog ville kun de Færreste erkjende, at han har en Finger med i Verdens Skjæbne. Berørte ligeledes den Opposition, de Hellige møde allevegne, samt hvorledes Folkets Ledere forbyde Menneskene at høre vore Ældster eller læse vore Skrifter, af Frygt for at de skulle faae Smag for vor Lære, medens vi sige til vor Kirkes Medlemmer, undersøg Alting, hør Alting, prøv Alting, og om Eders Principer ikke

kunne hævde sin Plads blandt alle Troesbekjendelser, da forkast dem og annam noget Bedre. Vi kunne trygt anbefale vore Søskende denne Fremgangsmaade, thi vi have annammet den evige Sandhed, og jo mere man sammenligner den med de menneskelige Dogmer, jo mere straalende og overbevisende vil den fremtræde for deres Øine.

Søndag Morgen fremstod Ældste J. Holmberg fra Malmø, som i et længere Foredrag omhandlede Evangeliets Principer; paapegede vort Forhold til Gud og hverandre samt vor Mission her paa Jorden. Opmuntrede til Lydighed mod Præstedømmets Raad, da mangen En, som nu er udelukket af denne Kirke, kan spore Aarsagen til sit Fald i Ulydighed og Opsætsighed i denne Henseende. Formanede de Hellige til Enighed og Sammenhold, hvilket altid var Kjendetegnet paa Christi Menighed, samt at rense deres Sind for Alt hvad der var mishageligt for Guds Øine. Udtalte sin Glæde og Taknemmelighed for den Mand, som nu leder Israel, og ønskede, at han endnu maatte leve mange Aar og staae som Hoved for dette Folk.

Ældste P. O. Thomassen foredrog Carl Dorius's Sang: „De Mormoner er saa underligt et Folk, Selv Verden det Vindnesbyrd dem giver," der vakte megen Munterhed blandt de Forsamlede, hvorefter

Ældste H. Sørensen, Forstander for Kjøbenhavns Green, og Ældste N. Pedersen, Omreisende i Conferencen, aflagde Rapport om deres Virkekredse og udtalte deres Tilfredshed med fremdeles at arbeide for Evangeliets Fremme efter bedste Evne.

Ældste P. O. Thomassen udtalte sig skarpt mod Nutidens Geistlige, thi Erfaring har godtgjort det over enhver Tvivl, at de Fleste af dem kjende vore Skrifter til Punkt og Prikke, ja i mange Tilfælde langt bedre end vi selv, men denne Kundskab benytte de kun til med kløgtige Argumenter at forbløffe de Uvidende, istedetfor at forædle deres egen Sjæl dermed. Og dog lykkes det dem yderst sjelden, maaskee aldrig, ved deres Spidsfindighed at drage Nogen ud af vor Kirke, thi enhver oprigtig Hellig er i Besiddelse af en Aand, som Theologerne ikke fatte og ikke vide, hvorledes de skulle gribe an. Intet ydre Angreb kan skade os; den eneste og farligste Fjende, vi have, er vort eget Jeg, men vi have, takket være Herren, faaet Hjælpemidler nok til ogsaa at overvinde denne Fjende. Frelseren prisede altid de Fattige salige, og takkede sin Gud, at „det var skjult for de Vise" osv. Hvad kunde være Aarsagen? Er der Persons Anseelse hos Gud? Foretrækker han En for en Anden? Nei; men Gud der kjendte vore Aanders Trofasthed i hiin Verden, har udentvivl som en Naade sendt os ned blandt de fattigere Klasser for at lette os Annammelsen af Evangeliet, da Erfaring har viist, hvilken umaadelig Opoffrelse og næsten uovervindelig Kamp det koster de bedre Stillede i Samfundet at bøie sig, selv om de have fuldkommen Tro paa Evangeliets Sandhed. Henviste til den unge Mand i Christi Dage, „som havde holdt alle Budene" fra sin Barndom af, og som dog gik bedrøvet bort, da det gjaldt at offre sine timelige Goder.

Menneskene pønse idelig paa Kamp mod dette Rige, men vi kunne trygt stole paa, at det vil seire trods alle Rænker, hvis vi blot bevare Troen og Tilliden til Gud. Ikke blot de, der løfte Haand mod dette Værk, men ogsaa de, der billige alle uretfærdige Skridt imod samme, ere skyldige for Guds Aasyn, og ville høste

Vanære og Straf for deres Uleilighed. Hentydede til det mislykkede Forsøg med Collums Bill i Congressen sidste Sommer, Dr. Newmanns ynkelige Nederlag i Salt Lake og det nuværende Forsøg af Gouvernør Shaffer paa at afvæbne Territoriet for med desto større Tryghed at kunne slaae os, som dog kun er en Haandfuld udisciplinerede Folk, sammenlignet med vore Fjenders Styrke. Vidste ikke hvorledes Brødrene hjemme vilde forholde sig med denne sidste Sag, men var overbeviist om, at Fjenden som sædvanlig vilde komme skammelig tilkort. Hvor kan Nogen betragte vor Kirkes Historie og ikke blive overbeviist om Guds beskyttende Haand i Alt hvad der vedrører de Sidste-Dages Hellige? De, der ere komne ind i Kirken af andre Grunde end at tjene Gud med Liv og Sjæl, gjøre bedst i at forlade den jo før jo heller, thi de staae os Andre iveien, hindre vor Udvikling og gjør dem selv intet Godt. Er det ikke besynderligt, at et Folk som vi, hvis eneste Stræben er at rense sig fra Synd og Daarlighed og altid søger at gjøre Godt, skal blive saa hadet, bagtalt og forfulgt af vore Medmennesker, og dog er det en af Forjættelserne, Herren har givet sine Disciple. Vi ere ikke udgangne fra Zion for at tilsætte vor Aand i Adspredelsen, men for at samle Kraft til fortsat Kamp, og hvorsomhelst man boer, og hvorsomhelst man vandrer, er det enhver Helligs Pligt og Rettighed at voxe i Lys og Selvbeherskelse. Om Nogen ikke føler, at han har gjort Fremskridt, siden han indkom i Kirken, da er det paa høie Tid for Enhver at tage fat med ny Iver. Talte imod den Idee, Mange hylde, at man gradviis skal aflægge sine Syndevaner, da man derved kun seigpiner sig selv, medens det er langt lettere at aflægge Alt engang for alle paa engang.

Om Eftermiddagen aabnede Conferencepræsident P. F. Madsen Forsamlingen med Opmuntring til de Hellige at iagttage deres daglige Pligter. Følte sig lykkelig ved den Aand, som afspeilede sig paa de Helliges Aasyn i denne Forsamling. Vore unge Mænd fortjene al Ære, forbi de forsage Verden og dens Tillokkelser, og istedetfor gaae ud som Missionærer blandt Folket for at forkynde Sandhed og Dyd; det er en Glæde for de Hellige at see disse Ynglinge taalmodigt tage Verdens Spot, medens Hjertet er fuldt af Velvillie og Kjærlighed for dem, der lønne dem saa slet. Undertiden fristes man til at troe, at vor Fremgang i Forædling kun er lille, men naar vi tage alle Ting i Betragtning, have vi ingen Grund til at beklage os. Naar Menneskene længe nok have sat sig imod Herrens Evangelium, vil han tugte dem med svare Domme, og derefter atter kalde dem ved sit Ord til Omvendelse. Det er et mærkeligt Faktum, at en stor Mængde flere Kvinder end Mænd annamme Evangeliet, og han tilskrev det Kvindens mindre fordærvede Tilstand og hendes større Religiøsitet.

Derefter foretoges nogle Forandringer i den indre Bestyrelse, nogle Brødre kaldtes til at gaae paa Mission og Kirkens Authoriteter foresloges til Anerkjendelse, hvilket alt vandt Conferencens eenstemmige Bifald.

Ældste N. C. Edlefsen glædede sig over den udviste Enighed i Voteringen; sagde, at om hans Fremskridt end ikke vare saa store siden sidst han var her, havde det dog altid været hans Stræben at udvikles i det Gode og han vilde offre sig aldeles til dette Værks Fremme. Mange synes, at Missionens Tal ikke voxer saa stærkt som de kunde ønske, men vi maae ikke glemme, at vi nu i tyve Aar have sendt Skibsladning

efter Skibsladning af Emigranter hjem til Zion og dog har de Tilbageblevnes Tal altid voxet. Det tyder paa Fremgang. Vi vente heller ikke at samle alle Folk i vort Rige, det er ene og alene Israel vi ere efter, det er dem Evangeliet gjelder, men da vi ikke kunne see paa deres Ydre, hvad Slægt Menneskene høre til, maae vi prædike for Alle, og iblandt den store Hob vil netop „mine Faar høre min Røst.“ Dette Værk er en praktisk Gjerning og taaler ingensomhelst Sammenligning med Sektismen. Jeg annammede ikke dette Evangelium i en begeistret Aand, har aldrig følt stor Begeistring for det, men jeg annammede det med en stille, sindig Overbeviisning om dets Sandhed. Sagde, man burde aldrig dømme Andre fra sit eget specielle Standpunkt, men man bør sætte sig ind i Andres Charakteer og Egenskaber og fra dette Udgangspunkt fælde en upartisk Dom. Vi troe af vor fulde Overbeviisning, at Herren vor Gud har aabenbaret sig i denne Slægt og gjengivet Fuldmagten til at forrette hans Riges Ordinancer, og denne Kundskab giver os en for Andre ufattelig Lyksalighed. Advarede mod Bagvaskerens giftige Aand, og raadede de Hellige til at passe hver sin egen Dont istedetfor at besvære sig med sin Næstes Affærer. En sand Hellig kjendes paa hans Beredvillighed til at ffre sig aldeles til Herrens Tjeneste naarsomhelst og hvorsomhelst, uden at spørge hvorfor eller hvorledes. Hentydede til de politiske Omveltninger i Europa og sagde, at naar Herren den Almægtige havde bøiet Nationernes Hovmod, vilde han atter velsigne dem med Israels Ældsters Nærværelse og Virken.

Ældste P. Madsen fra Aarhuus gjorde nogle faa opmuntrende Bemærkninger. Værer Ordets Gjørere og ikke blot dets Hørere. Hvis Menneskene vidste hvad der forestod dem, vilde de med Glæde annamme vort Budskab. Talte om Guds Personlighed og Egenskaber; ligeledes om vor Sendelse her til Jorden. De, der tjene Gud, frygte ikke Døden; de indgaae til et herligere Opholdssted, hvor de ville virke for den selv samme Gjerning, men være frie for Kjødets fordærvelige Indflydelse; hvor godt, om vi kunde sige som Præsident Kimball kort før hans Død: mine Klæder ere rene for denne Slægts Blod.

Præsident W. W. Cluff glædede sig over de gode Principer, som Brødrene havde fremsat under denne Conference. Det er ikke nok med at vi troe, at vi blive døbte, at vi faae Haandspaalæggelse og gaae flittigt til Forsamling, men det gjælder for os at efterleve hver Dag, hvad der læres os, og aldrig at overtræde nogen af Guds Bud, efter at vi ere komne til Sandheds Erkjendelse. Menneskene i Verden have havt Bibelen iblandt sig i Aarhundreder og flere af dens Principer ere blevne forkyndte fra Slægt til Slægt, men hvad frugter det, naar de ikke tilegne sig dem i deres Sjæl og praktisere dens Forskrifter? Følgerne deraf vise sig Aar for Aar. En Tro, der ikke yttrer sig i gode Gjerninger, er ingen Tro. Om end Folket i det Hele taget forkaster Evangeliet, er det noget Beviis for, at det er falsk? At Slægten i Noahs Tid forkastede hans Vidnesbyrd, var hans Ord derfor Usandhed? Vi have glædet os i mange Aar allerede ved det evige Evangeliums Gjengivelse, og om end Verden lukker Øinene derfor og støder det fra sig, staaer det dog som et urokkeligt Faktum, og det vil dømme dem paa en kommende Dag. Bevar Herrens Aand, som I have annammet, den er Lyset paa Eders Vandring igjennem Livet, og den vil lyse Eder gjennem Gravens dunkle Bolig til en uvisnelig

Krone og en herlig Fremtid. Den Glæde, Verden giver, kan paa ingen Maade sammenlignes med den, som de Hellige nyde i Bevidstheden om at have adlydt deres Gud. Vi troe ikke, at Gud har glemt Verden, vi troe ikke, han har slaaet Haanden af sine Børn, men vi troe, at han med kjærlig Omhu iagttager Alt, hvad der vedrører denne Klode, og naar han i sin Viisdom finder Tiden beleilig til at hjælpe sine Børn herneden, sender han os Veiledning og Belærelse gjennem Væsener af vor egen Slags, hvem han kalder og bemyndiger, og paa denne Maade ere de forskjellige Propheter fremstaaede.

Mange have staaet i dette Rige flere Aar, men paa Grund af Pligtforsømmelse og Ligegyldighed tabe de Aanden og blive overladte til Mørket, og hvis de ikke itide ydmyge sig for Herren og gjøre en kraftig Omvendelse, ville de henfalde til Frafald og blive udelukte. Den, der bryder sine Pagter og glemmer sin Bøn, vil ikke længe blive staaende blandt dette Folk — Overtrædere have aldrig kunnet staae i Guds Kirke, og det er umuligt for Nogensomhelst at skjule sin Overtrædelse. Det er ikke Mængden af Folk, men gode Folk, vi tragte efter at erhverve; dog gjælder Evangeliets Kaldelse Enhver. Formedelst Evangeliet ere vi blevne saa mægtige som vi ere, thi det har lært os Enighed, Flid, Dyd osv., og overalt i de Forenede Stater har man været nødt til at anerkjende dette Faktum. Der vil ikke hengaae mange Aar inden andre Nationer maae erkjende det samme. Vore værste Opponenter ere Præsterne, ligesom Tilfældet var i Frelserens Dage, thi de ville ikke tilstaae deres Uformuenhed, om den bliver aldrig saa klar lagt for Dagen; selv ville de ikke indgaae i Guds Rige, og de stille sig i Døren for at hindre Andre i at komme ind. Hvis vor Religion var saa raadden, som de sige den er, hvor kan den da bære saadanne Frugter, som den hele Verden beundrer? Kan Lutheranismen, Katholicismen, Baptismen, Methodismen eller nogen anden af Sekterne formaae Menneskene til at afstaae fra deres gamle Syndevaner? eller kan de formaae Menneskene til at lægge Baand paa deres Lidenskaber og Feil, selv dem, som de kunne see og forstaae? Ingenlunde! De Frugter, vi see, ere Krig, Blodtørst, Ødelæggelse, Lastefuldhed og Nedværdigelse i enhver Henseende. Skal man dømme Træet efter Frugterne, bliver Dommen meget ugunstig. Er Christendommen sand, maa Frelseren have feilet storligen, da han sagde, at hans Disciple skulde kjendes paa den indbyrdes Enighed. Opmuntrede de Fremmede til at undersøge vor Lære med Upartiskhed og sammenligne dens Frugter med de øvrige Samfunds, og da fælde en retfærdig Dom. Formanede Missionærerne til Kydskhed, Ydmyghed og Flid, da skulde de fornemme Herrens Kraft og Naade. Velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Conferencen sluttedes med Bøn af Ældste J. S. Pedersen.

Johan S. Pedersen,
Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Søndagsskoler.

„Saafremt Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn og ikke underviſe dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro og Daab og den Helligaand ved Haandspaalæggelse til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoved; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. — — — Og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (Pagtens Bog 22, 4.)

Af ovenstaaende Aabenbaring til de Hellige erfare vi, at det er Forældres Pligt at lære deres Børn Evangeliets første Principer, saavel som at bede, øve Tro osv., medens de ere smaa, paadet at de, naar de naae Skjels Aar og Alder, kunne adlyde Guds Søns Bud og Befalinger.

De Hellige, som leve i Adspredelsen, burde mere end nogen Anden indsee Nødvendigheden af at efterkomme dette Forlangende. Medens de ere i deres adspredte Tilstand, ere de nødte til at sende deres Børn til Statskirkens Skoler, hvor forvanskede Lærdomme, Ceremonier og Former blive dem indprentede, istedetfor de rene, uforfalskede Guds Ord, som det forkyndtes af Jesus og hans Disciple ved Inspirationens Aand. Hvad der læres Børnene i deres Barndom, selv om det er nok saa forkeert, vil altid udøve en stor Indflydelse over dem i den modnere Alder, og tildeels danne deres Charakteer, hvis det ikke bliver modvirket af korrekte Principer. I Mangel af egne Skoler i disse Lande er det nødvendigt, at Forældre sende deres Børn til de offentlige Skoler, hvor de kunne lære at læse, skrive, regne osv., og hvis Forældrene selv efterleve deres hellige Religion, er der ingen Fare for, at urigtige Lærdomme skulle gjøre noget dybt eller varigt Indtryk paa Børnene.

En stor Hjælp for dem i dette Stykke ere de fornylig oprettede Søndagsskoler, hvor Børnene kunne lære Kirkens Principer at kjende. Saadanne Skoler ere almindelige i alle vore Byer og Settlementer hjemme i Zion, og Resultatet er særdeles gavnligt for den opvoxende Slægt, naar de ledes af sandhedskjærlige Mænd og Kvinder, der besjæles af Guds Aand.

For omtrent sex Uger siden grundede vi en Søndagsskole her i Kjøbenhavn, som nu er i fuld Flor, og baade Forældre, Lærere og Elever lægge levende Interesse for Dagen for sammes Fremme. Vi ere overtydede om, at dette Skridt vil være til stort Gavn for Alle, der bivaane den. Den er organiseret paa samme Maade, som Skolerne i Zion, nemlig: der er en Bestyrer med to Medhjælpere eller Raadgivere; Skolen er inddeelt i Klasser, hver bestaaende af 6 a 8 Elever med sin egen Lærer eller Lærerinde, som lærer Børnene at stave, læse, forklare osv. Efter at hver Klasse har benyttet ½ eller ¾ Time til dette Arbeide, kalder Bestyreren Skolen til Orden, og efterat en Psalme er afsungen, katekiserer han hele Skolen i hvad der er læst, og forklarer almindelige Emner, saasom Skabelsen,

Israels Historie, Jesu Mission, hans Apostlers Arbeide, Joseph Smiths Kald, Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage osv.

Bibelen, Mormons Bog, Pagtensbog og Katekismen ere meget anvendelige i Søndagsskolerne. For at opmuntre Børnene til Flid og Paapasselighed, benytte vi smaa Kort med passende Mottoer. Paa det Kort, som gives alle tilstedeværende Elever hver Søndag, staaer „Kundskab er Magt;" desforuden haves nogle meget smukt udstyrede Kort med forskjellige Inskriptioner, hvilke enten kunne bruges som Maanedskort eller som Present ved hvert Kvartals Udløb. Foruden disse Kort uddeles der Præmier til dem, der gjøre størst Fremskridt i Kundskab, Flid, Paapasselighed, god Opførsel osv.

Vi anbefale Conferencepræsidenterne i denne Mission at organisere lignende Skoler i deres respektive Virkekredse, naar 15 til 20 Elever kunne skaffes tilveie. Vi kunne forsyne dem med alle de Kort, de behøve, det vil sige af samme Slags, som vi benytte i Kjøbenhavn; ligeledes Katekismer.

Conferencemøde i Jønkøping

afholdtes den 22de og 23de October 1870 og overværedes af Missionspræsident W. W. Cluff, omreisende Ældste N. C. Edlefsen, Ældste P. Brown fra Norge og Conferencepræsident J. Ehrngren, samt af det lokale Præstedømme og en stor Mængde Hellige.

Præsident J. Ehrngren aabnede Mødet med at hilse de Hellige velkommen i Herrens Navn og udtalte sin Glæde over at have saamange af Zionsbrødrene i Besøg, hvorefter han opfordrede de forskjellige Forstandere til at afgive Beretning om deres Arbeidskredse.

Ifølge de givne Rapporter var Conferencen inddeelt i ti Grene med hver sin Forstander. Tilstanden blandt de Hellige var alt hvad man med Billighed kunde forlange; de vare paa meget faa Undtagelser nær villige til at efterleve deres Religion, og gjorde Alt hvad der stod i deres Magt for at fremme Guds Værk. Mange Forsamlinger vare afholdte i den senere Tid, en god Aand besjælede Missionærerne og Udsigterne for Evangeliets Udbredelse vare i det Hele taget lovende, især paa Landet; Byerne derimod ere mere verdsligsindede og mindre modtagelige for Omvendelsesbudskabet. Sektismen er meget udbredt paa de fleste Steder og har aldeles forkvaklet Folkets Begreber om Gud og Gudsfrygtighed og gjør det meget vanskeligt for Menneskene at kunne annamme den eneste saliggjørende Lære. I Norrkøping By havde man et godt Forsamlingslokale tilligemed et godt instrueret Sangchor, der udøvede betydelig Tiltrækningskraft paa Byens Befolkning, der med megen Opmærksomhed hører vore Ældsters Vidnesbyrd. I Halmstad Green var der for Øieblikket ikke saamange Hellige som tidligere, da flere vare emigrerede derfra i Aarenes Løb, men der er godt Haab om, at denne Green vil svinge sig op igjen i den nærmeste Fremtid. Hele Conferencen tæller 573 Medlemmer, hvori indbefattes 52 Ældster, 16 Præster, 17 Lærere og 17 Diakoner. Siden Mai Maaned var der døbt 38 Individer.

Ældste N. C. Edlefsen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og den Indsigt og Sindighed, hvormed Brødrene røgtede deres Kald. Henviste til Esaiæ Propheti om Mørkets Herredømme over Jorden og opmuntrede de Hellige til at bevare Aandens Lys, saa de ved dets Hjælp kunde belære Menneskene om hvad der venter Verden, og vise dem, hvorledes de kunne undgaae den kommende Vrede. Formanede Brødrene til at efterleve alle Raad og Lærdomme, som gives dem af deres Foresatte i Herren. Paa Grund af den frie Villie, Herren har givet Menneskenes Børn, ligger Liv eller Tilintetgjørelse i deres egen Haand; derfor bør Alle leve saa, at Aanden kan gjøre dem salige i Ordets fulde Betydning — ikke hiinsides Graven, men lige her i vort daglige Liv. Verden bruger i denne Tid sine bedste Talenter, sine største Genier til at opfinde Ødelæggelsesmidler til Menneskeslægtens Undergang, men hvor langt ædlere er ikke de Helliges Bestræbelser, der ene og alene søge at virke for Livets Bevarelse og Menneskenes Udvikling i det Gode.

Søndag Formiddag vare mange Fremmede tilstede foruden en Mængde Hellige, og en god Aand herskede over Forsamlingen.

Præsident J. Ehrngren talte om Guds Kirkes Oprettelse i Frelserens Dage og sammenlignede hiin Tids Gjerning med Rigets Oprettelse i denne Slægt. Gav gode Raad til Missionærerne.

Ældste Svante Johanson, der havde havt den Funktion at reise omkring i hele Conferencen, gav en summarisk Oversigt over Missionærernes Virksomhed og Conferencens Stilling. Der trængtes til flere Missionærer, thi der er mange Steder, hvor Evangeliet endnu neppe er bleven hørt og de Hellige leve meget adspredte. Roste Missionærerne for deres Flid og Redebonhed i Tjenesten og bevidnede, at de ere rene Mænd, der holde sig fra al Legemets og Sjælens Besmittelse, hvilket Vidnesbyrd Ingen dristede sig til at give de unge Mænd, der staae udenfor vort Samfund. Selv havde han arbeidet i Missionens Tjeneste i sex Aar, hvilket udgjorde den lykkeligste Periode af hans Liv.

Ældste P. Brown glædede sig over den uventede Leilighed, som var ham given at mødes med de Hellige i Jønkøping. Bragte Hilsen fra Sødskende i Norge. Talte om Tildragelser i denne Kirkes første Dage, om hvorledes den var bleven forfulgt og drevet fra Stat til Stat, uagtet man dengang som nu var nødt til at give de Hellige godt Vidnesbyrd for deres Flid, Ædruelighed, Retskaffenhed og Moralitet. Omtalte ligeledes den skammelige Maade, hvorpaa vor elskede Prophet og Leder Joseph Smith og hans Broder Hyrum bleve myrdede, medens Staten Illinois havde sat sin Ære i Pant for deres Sikkerhed. Uagtet vore Bestræbelser for ikkun at gjøre Godt, er Hadet imod os endnu usvækket, hvilket er et urokkeligt Beviis for dette Værks guddommelige Udspring.

Derefter foretog Præsident Ehrngren nogle Forandringer i den indre Bestyrelse og nogle Brødre bleve ordinerede til Ældster.

Ældste N. C. Edlefsen foreslog Kirkens Authoriteter til Anerkjendelse paa sædvanlig Maade, hvilket eenstemmigt sanktioneredes af Forsamlingen, hvorefter han takkede de Hellige for deres udviste Opmærksomhed og gode Orden; opmuntrede til Trofasthed i Alt, hvad der er godt; henpegede til Herrens Rettergang med Nationerne og sagde, at naar de længe nok havde krympet sig under Kri-

gens Rædsler, vilde Herren igjen tilbyde dem Opreisning og Hjælp gjennem Evangeliet, thi han var overbeviist om, at der fandtes mange ædle Sjæle blandt Folket, som vilde annamme Sandheden, naar Lovene bleve mere liberale og Embedsklasserne bleve besjælede af en friere Aand, thi de bære for en stor Deel Skylden for Tvangen og Aaget, hvorunder Folket sukker. Beviste af Skrifterne, at vi netop leve i den Tid, som Oldtidens Propheter med saa megen Henrykkelse saae hen til, da Riget skulde oprettes paa Jorden for aldrig mere at oprykkes. Opmuntrede Brødrene til at erhverve sig Kundskaber ved Læsning af gode Bøger og Skrifter; paapegede Forskjellen mellem Kundskab og Viisdom; det første er at kjende en Ting, det andet er at anvende den rettelig. Sagde, at de Hellige burde leve saaledes, at Aanden altid kunde boe hos dem, hvorved de kunde bedømme Tidernes Tegn og iagttage Forsynets Styrelse.

Om Eftermiddagen bar Ældste J. Larsen Vidnesbyrd om Mormons Bogs Fremkomst og omtalte de Prophetier i Bibelen, som vedrøre samme; dvælede ligeledes ved Tro, Omvendelse og Daab.

Præsident W. W. Cluff glædede sig ved at være tilstede blandt de Hellige paa dette Sted og ønskede blot, at han var det svenske Sprog mægtig, saa at han kunde aflægge sit Vidnesbyrd om denne store Gjerning til Alles Tilfredshed. Talte om Joseph Smiths guddommelige Bemyndigelse til at oprette Tidernes Fyldes Huusholdning, hvorved Adgangen til Frelse er aaben for Enhver, der troer og vil adlyde Guds Bud. Enhver, der troer og forstaaer dette Evangeliums Sandhed og derpaa forkaster det, vil engang komme til bitterlig at bebreide sig derfor. Det er ingenlunde nok at være døbte i Vandet til Syndsforladelse, men vi maae hver Dag af vort Liv leve efter Evangeliets Forskrifter og hædre Guds Tjeneres Raad og Lærdomme. Sektererne mene, at Gud af idel Naade skal frelse Alle og Enhver uden Undtagelse, men saadant et Princip har han aldrig kundgjort os gjennem sit Ord; tvertimod han forlanger ubetinget Lydighed i enhver Henseende. Ulydighed har han altid straffet paa Livet, hvad Legemet angaaer, og Aanden har bestandig maattet udsone for sin Opsætsighed, naar den kom hiinsides Graven. Hans Naade er unegtelig meget stor, men han glemmer ikke Retfærdighedens Krav. Det er en uendelig Naade, han viser os, idet han skjænker os Forstand paa Evangeliet, men om vi ikke benytte den ifølge hans Ønske, træder Retfærdigheden ind. Som Exempler nævnte han Sodomas Skjæbne, Noæ Slægts, Babylons, Jerusalems og mange andre historiske Data, hentede fra Bibelen. Henviste ligeledes til Daniels 2det Kapitel, hvori det Sidste-Dages Rige skildres saa smukt og tydeligt, at Ingen, der vil forstaae, kan tage feil deraf. Den Dag, Daniel saae, er oprunden, og det er netop de Sidste-Dages Helliges Lyksalighed, at de have oplevet denne Tid og blevne deelagtige i Rigets Goder. Formanede de Hellige til at leve saaledes, at vore Omgivelser maae give os godt Skudsmaal, hvorved vor Religion vil blive bragt i Ære og vort Kald høiagtet. Raadede de tilstedeværende Fremmede at være ærlige mod sig selv og adlyde Sandheden, naar den slaaer ned i deres Hjerter, uden at agte paa Rang eller Stilling, thi Herren er istand til at sørge for Enhvers Udkomme, der vil tjene ham.

Ældste N. C. Edlefsen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, der hovedsagelig omhandlede de første Principer, Israels Indsamling, Præstedømmets Gjen-

givelse osv., hvilket fremsaites under Indflydelse af en god Aand og gjorde dybt Indtryk paa de Forsamlede; hvorefter Conferencen foresloges hævet til ubestemt Tid.

Taksigelse af Ældste J. Ehrngren.

Svante Johanson,
Skriver.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, den 4de October 1870.

Præsident Horace S. Eldredge.
Kjære Broder!

Deres ærede Breve af 2den, 10de og 13de f. M., vedrørende Forretninger, ere fremkomne i rette Tid. Det glæder mig meget at høre, at Deres Helbred er god, at Deres Nidkjærhed for Sandhedens Sag er usvækket, samt at vore Brødre Missionærerne ere forenede i deres Bestræbelser for at fremme Herrens Værk og at de ære det hellige Hverv, Gud har kaldet dem til. Maa hans Fred og Velsignelse følge Eder Alle.

I Forening med Præsident Wells og nogle andre Ældster forlod jeg denne By den 27de August i den Hensigt at foretage en Opdagelsestour til Kanab Landet. Vi stege over Bjergene mellem Parowan og Sevier, fulgte derpaa sidstnævnte Flod, toge saa atter over Bjergene til Rio Virgins Udspring og leirede os den anden Nat efter vor Afreise fra Parowan i det nu forladte Settlement Roundy ved Kanab Creek (Strømmen). Efter to Dages Reise naaede vi Paria, der lignede mere et Opholdssted for Indianere end for civiliserede Folk.

Næste Aften leirede vi os i Kanab Settlement, hvor vi traf sammen med Br. Levi Stuart og nogle andre Familier, samt en heel Deel Indianere; Alle syntes at glæde sig over vor Komme.

Paa dette Sted foretoge vi Opmaalinger til Anlæggelsen af en ny By, og den paafølgende Søndag blev Br. Levi Stuart valgt af Beboerne til at være Biskop for dette Settlement og modtog derpaa sin Ordination.

Fra Kanab begave vi os til Pipe Springs, hvor vi afstak Grunden til et Fort, der skal være 152 Fod langt og 66 Fod bredt og bygges af Granit, tjenligt til Beskyttelse for Folket i Tilfælde af Indianer Overfald. I Fortet findes en prægtig Kilde af reent, godt Vand, og naar det bliver færdigt, agte vi at give det Navnet „Windsor Castle."

Fra Pipe Springs gik vi over Virgin City, Toker osv. til St. George, hvor vi opholdt os en Dag, og naaede hertil Byen den 24de Septbr. Vi afholdt en Mængde Forsamlinger paa Touren, hvilke vare godt besøgte af opmærksomme Tilhørere. Veiene vare gode, men meget støvede, og Veiret deiligt.

Det er unødvendigt for mig at omtale i dette Brev Enkelthederne ved Regjerings-Embedsmændenes skjændige Overgreb i vort Territorium i den seneste Tid, Gouvernørens høitravende Proklamationer, Overdommer McKeans Vilkaarlighed, Overfaldet i Provo, Gouvernørens

usle Angreb paa General Trobriand osv. Alt dette er omtalt og drøftet i Deseret News og Salt Lake Herald, og De vil af disses Beretninger let kunne sætte Dem ind i Situationen. Hvilken Daarskab for Mennesker at ville oprykke Guds Rige, men deres Anstrengelser have ikke anden Virkning end at fremkalde et medlidende Smiil paa de Helliges Ansigt, hvilke have seet saamange lignende Planer bortdunste og deres Ophavsmænd og Forkæmpere at synke i Forglemmelse. Vi føle os derfor overtydede om, at disse sidste Tiders Bestræbelser i samme Retning ville møde en lignende Skjæbne. Zions Væxt kan ikke standses — Gud har ikke forladt sit Folk.

Indianerhøvdingen Black Hawk (den sorte Høg), som spillede saa fremragende en Rolle i de sidste Aars Indianerkrige, døde den 27de f. M. ved Spring Lake Villa, hvor hans Stamme begravede ham i en Bjergkløft, netop paa samme Sted, hvor han blev født. Der begyndte han sin vilde Løbebane og der gik han hen for at udaande. Han har været den værste Fjende blandt Indianerne, som de Hellige have havt at kæmpe med i mange Aar. De Vilde synes at være fredeligsindede for Øieblikket over hele Territoriet, endskjøndt der er indløbet Efterretninger om, at Green River Indianerne have isinde at begive sig paa Hestetyveri i dette Efteraar. Hvis der ikke fandtes hvide Mænd til at kjøbe de stjaalne Kreaturer, og som tillige forsyne Indianerne med Brændeviin og Amunition, vilde vi ikke have saamange Ulemper med dem.

Med venlig Hilsen til Dem, Deres Hustru og Ældsterne i hele Missionen og alle de Hellige i Babylon forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Brigham Young.

Salt Lake City, den 14de October 1870.

Præs. W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Deres Brev af 14de f. M. er rigtig fremkommet og takkes De meget for samme.

Atter er en Conference i denne By tilende, og de under samme foretagne Forandringer vil De see i Deseret News, hvorfor det er unødvendigt for mig at omtale dem her.

Præs. Young og Smith have isinde at tilbringe Vinteren i Syden, hvilket vil fremkalde en heel Forandring her i flere Henseender. Kun fire Brødre bleve kaldte til at gaae paa Mission til England, og omtrent 50 bleve kaldte til at anlægge et nyt Settlement ved Soda Springs i Norden. Frivillige anmodedes om at gaae ned og styrke Settlementerne i Syden.

Afvigte Conference var en af de bedste, som de Hellige nogensinde have havt. Martin Harris, en af de tre første Vidner til Mormons Bogs Guddommelighed, bar et ligesaa kraftigt Vidnesbyrd derom som for 40 Aar siden, og dog har han staaet udenfor Kirken i over 30 Aar. Han er den anden af de tre Vidner, som efter mange Aars Frafald har ydmyget sig og gjennem Daabens Dør atter er indkommen i Kirken og paa sine gamle Dage fornyer sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs Ægthed. Hans Vidnesbyrd hilstes med stor Glæde af de Hellige, dog

maatte det gjentages af en Anden, da den gamle Mand ikke havde Kraft til at tale saa høit, at hele den uhyre Forsamling kunde høre det. Han er nu i sit 89de Aar.

Medlemmerne af „Zions Leir" og „Mormon Bataillonen" samledes paa sædvanlig Viis og havde en behagelig Sammenkomst under Conferencen; omtrent 32 af de første og 63 af de sidste vare tilstede.

Jeg var netop i Provo den Nat, da Overfaldet af Soldaterne fandt Sted, og opholdt mig paa Gaderne det Meste af Natten. Næste Morgen reiste jeg til Springville for at møde Præsident Young, der var paa Tilbageveien fra Syden. Vi ere for Øieblikket velsignede med det usleste og meest hensynsløse Sæt Regjeringsembedsmænd, som nogensinde har forpestet Luften i Utah med deres Nærværelse. De frækkeste Overgreb af Lov og Ret og de skammeligste Krænkelser af deres Embedseed høre til Dagens Orden. Gud bevare Grundloven og vort Land, thi Djævle i Menneskeskikkelse regjere!

De troer maaskee, at jeg overdriver min Skildring, men desværre jeg kan forsikkre Dem, den er neppe skarp nok. Vi have imidlertid den Trøst, at de Uskyldige kunne ikke gjøres skyldige; derfor sætte vi vor Fortrøstning til Gud, og han vil føre os seirrigt gjennem alle Trængsler.

Jeg talte med Deres Hustru i Conferencen; hun saavel som Børnene ere raske; dog føler hun sig noget eensom under Deres Fraværelse.

Gud velsigne Dem i Deres Mission, er Deres Broders Ønske og Bøn.

Joseph F. Smith.

Salt Lake City, den 14de October 1870.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Ældste Jesse N. Smith underrettede mig ved sin Ankomst hertil om, at De ønskede at modtage Correspondancer fra mig, ligesom han tidligere, hvilket skal være mig en kjær Beskjæftigelse.

Af Nyheder vil jeg denne Gang kun melde, at Br. Albert Carrington er bleven beskikket til at være Kirkens Historieskriver, istedetfor Præs. George A. Smith, der har resigneret. Præs. Young søgte at overdrage sin Bestilling som Kirkens timelige Forvalter til en Anden, men Folket vilde ikke gaae ind paa hans Forslag i dette Stykke.

Zions Handelsforening gjør bedre og bedre Forretning og har ydet Aktionærerne tolv Procent.

Mængden af fornemme Reisende er ikke formindsket, og Alle ville de gjerne gjøre Præs. Young deres Opvartning. Forhenværende Statsminister under Lincoln og Johnson, Mr. W. Seward, samt Overgeneral Sherman aflagde Br. Brigham Young et Besøg fornylig, og et behageligt og intimt Venskabsforhold grundedes ved denne Leilighed mellem disse høitstaaende Mænd.

Regjeringsembedsmændene her ere meget bittre imod os og pønse paa alskens Ondt. Alle venligsindede Embedsmænd ere blevne afskedigede. De gaae imidlertid for vidt i deres Had, hvorved de blotte og skade deres egen Sag, hvorfor vi føle os forvissede om, at Alting vil tjene dem til Gode, som frygte Herren og holde hans Bud.

Med broderligt Venskab Deres

Robert L. Campbell.

Nyheder fra Utah.

Efter at Gouvernør Shaffer i fem Dage efter Pøbeloptrinet i Provo havde forholdt sig ganske uvirksom, skrev han et offentligt Brev til General Trobriand, Commandant i Camp Douglas, hvori han søgte at vælte Skylden paa denne Officeer paa samme Tid som han stræbte at frasige sig selv alt Kjendskab til Affæren paa Forhaand; men Generalen, der synes at være en Mand med Hjerte og Forstand, tager ikke i Betænkning at fæste Skylden der, hvor den hører hjemme, og røber paa en meget nærgaaende Maade baade Gouvernørens og de øvrige Embedsmænds skammelige Intriger. Vi beklage, at „Stjernen" ikke kan affee Plads til disse to Herrers interessante Correspondance. Hjælpen kom denne Gang fra en uventet Kant og slog ned i Eventyrernes Leir som et Lyn paa en Sommerdag. Forsynets Veie ere underlige, men altid til Gavn for hans Folk. Gouvernøren føler neppe bedre nu end hans Forgængere den stakkels Cullom og den sølle Newman. Det er besynderligt, at dette Værks Fjender ikke lære Fornuft af Skade, men deres Had gjør dem blinde.

Notits.

Forstanderne i hele Missionen gjøres herved opmærksomme paa, at de ikke maae disponere over nogen af de dem anbetroede Penge, uden ifølge Conference-præsidentens Instruktion; uden hans Vidende maae Penge ikke udbetales til Nogensomhelst.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.